

Materi so zalesketale solze v očesih, poljubili so Anico in ji dejali: »Le daj, Anica, le daj, zakaj mi nisi že preje rekla? Hvala Bogu, da moremo komu kaj dobrega storiti. Pripelji opoldne Marijco k nam, bode s teboj obedovala in potem ji podariš svojo suknjico!«

To je veselo korakala tistega jutra Anica v šolo, dasi je bilo mraz, da je vse pod nogami škripalo. V šoli je že našla Marijco, katera se je ondi komaj malo pogrela od hudega mraza. Kako je bila Anica srečna, ko ji je mogla pošepetati:

»Marijca, danes pojdeš z menoj na obed, in potem ti bodem dala svojo suknjico, da ti ne bode več tako mraz, kakor danes.«

V šoli ni bilo Anici nikdar dolgočasno, vendar tega dné je pa nestrpljivo čakala konec uka. In ko so naposled odmolili, to sta z Marijco odhiteli proti domu. Marijca je bila vsa presrečna, a Anica ni mirovala, dokler ji ni pomerila suknjice, katera ji je bila kakor umerjena. To je bilo veselje!

Veselje je bilo pa tudi doma, na domu Marijčinem, ko je prišla domov. Bratci in sestrice so jo ogledovali in skoraj niso poznali sestrice Marijce, mati vdova pa si je brisala s predpasnikom svitle solze iz očes in govorila: »Ej, še je dobrih ljudij na svetu, še, Bog jim povrni!«

Drejkov boben.

Neste, kaj, to-le je pa res: najložje si človek kaj kupi, če ima denar; če pa tega ni, pa tudi ni kupčije. Saj vem, kako se je godilo Bradačevemu Drejku. Ne verjamete, koliko si je prizadel in kolikokrat je mledoval pri očetu in materi, da bi mu kupili boben, pa je vselej dobil potepeno pismo, češ, za denar je trda; če hočeš imeti, kar želiš, prisluži si sam.

»Prisluži si, prisluži si«, to je odslej šumelo Drejku neprenehoma po ušesih. »Ze dobro; ker so mi rekli, pa si prislužim!« tako je sklenil ter se precej jel na-

pravljati, da gré iskat službe. »E močen sem, velik sem«, mislil si je pogumni paglavec pripravljaje se na pot, »nekje že dobim službo.«

»No, kam si pa namenjen?« poprašajo ga mati, ker se je tako resno odpravljajal z doma.

»Služit grem«, odreže se Drejko in že je bil zunaj hiše. — »Kam pojdeš služiti, otroče otroče!« mislili so si, vendar ga niso pridrževali doma, češ, naj gré malo izpod nog, da me vsaj ne bo vedno nadlegoval za boben.

Drejko pa jo je mahal samozavestno po vasi. »Kje bi se ponudil?« vpraševal je samega sebe. »Morda bi me potrebovali pri Medenu — poskusimo.« Mislil — storil. Stopi v hišo in brž pove, po kaj je prišel. »Če me hočete, služil

bi rad pri vas.« — »Kaj še poveš?« zavzame se gospodar. Potem pa ga modro se držeč vpraša: »Kaj pa znaš?«

»Vse, kar bo treba«, pobaha se Drejko.

»Če je pa tisto, lahko ostaneš tukaj — ovce boš gonil na pašo.«

»No, koliko mi boste dali, če se zmeniva, da bom za pastirja?« oveselil se je Drejko, da je tako brž našel službo.

»Naj bo, zato ker si ti — vsak teden goldinar!«

»Ali si zadovoljen?«

»Kaj ne bom? — Jedel bom pa tudi pri vas, ne?«
pozvedoval je še Drejko, ker se mu je plačilo le nekoliko preveliko zdelo.

»O seveda, seveda, pri nas. Torej če ti je prav, udari v roko, potem pa koj ženi ovce na pašo.«

To vam je pogledal Drejko! Snega je ležalo tri pedi na debelo, zelenega nikjer nič — pa naj bil pasel?

»Kaj gledaš tako čudno? Kar past ženi!« dražil ga je Meden.

»Sedaj — po zimi ne — spomladi«, jecljal je Drejko v zadregi.

»A — spomladi, takrat vsak lahko pase. Ali po zimi ne znaš? Pa si rekel, da znaš. Potem te pa ne potrebujem.« Meden se je sladko smehljaj, Drejku je bilo pa hudo, ker mu je up splaval po vodi. V enem tednu bi si bil prislužil boben, ná, pa ne bo nič!

»Pa — z Bogom!« dejal je kratko in odšel. Meden pa je ugibal, zakaj neki bi Drejko rad služil, in dobro se mu je zdelo, ker ga je tako lepo speljal na led. »To moram pa precej povedati gospodu Tilnu, naj se malo razvedré, ker jih že tri dni noge tako mučijo, da ne morejo nikamor.« Stopil je v sosedno hišo k gospodu Tilnu. Gospod Tilen so bili poprej župnik nekje na Gorenjskem, na stara leta so se pa preselili domov, ker zaradi starosti in slabosti več niso mogli službovati. To zimo jih je večkrat po tri dni ali celo po ves teden trgalo po nogah, da se še ganiti niso smeli. Zato je umevno, da so se razveselili, če je kdo malo pogledal k njim. Z Medenom sta bila velika prijatelja, zato jim je brž šel pravit, kaj sta imela z Bradačevim Drejkom. Gospod Tilen so se dobrovoljno smejali, potem pa prosili Medena, naj bi jim prinesel s pošte »Slovenca«. Kajpak jim je ta rad postregel.

»Veš, kaj?« spregovoré gospod Tilen povrnivšemu se Medenu. »Pokličí mi Drejka, jaz bi ga pa res potreboval, da bi mi vsak dan hodil na pošto.«

»Saj res, kakor nalašč bo to zanj, ker išče službe in zna vse«, pritrđi jim Meden smeje se pri zadnjih

besedah ter gre iz hiše, ne bi li kje zagledal Drejka. Mahal jo je ravno od tretje hiše naprej.

»Drejko, slišiš? Pojdi sèm!« pokliče ga. Le stežka je spravil dečka k gospodu Tilnu, zakaj Drejko je mislil, da se Meden zopet norčuje iz njega, in pa sploh je bil slabe volje, ker ga nikjer niso marali, češ, za kaj nam boš, še tebe se bomo ogibali! Pa sedaj se Meden ni šalil, ampak Drejko je dobil službo. Moral je pa povedati, zakaj išče drugod službe, ker je doma dovolj dela, in čemu mu bo denar. Ko so zvedeli gospod Tilen, da mu boben roji tako po glavi, obljubili so mu, da ga mu bodo kupili konec meseca, če bo dobro prenašal pošto. Pa jo je, in prvega prihodnjega meseca ga je že čakal pri gospodu Tilnu boben in še vojaška kapica. Sedaj je bil Drejko v malih nebesih! Oprtal si je boben, nasadil kapico z velikim peresom na glavo, jel ropotati po bobnu, da so se šipe tresle. In čudo! Nikoli se ni učil bobnati, pa mu je tako pelo: trom, trom, trom, da je bilo kaj. Po vsej vasi je ropotal in prevzetno pribobnal domov, češ, le pogledjte me, sedaj sem si pa sam prislužil boben.

Pomislil pa seveda Drejko ni, da so mu gospod Tilen vse to le darovali, in da bi jim bil kdo drug rad zastonj donašal »Slovenca«. Od sedaj je vsak dan s »Slovincem« pribobnal k njim, a gospod so ga dražili, češ, le potrpi nekaj let, pa boš še jokal, če boš moral poslušati boben. A Drejko jim je brž zmešal tako pre-rokovanje z glasnim: trom, trom, trom! Srečni Drejko!

Andrejačev Janez.

K o n j i č.

Diči, diči, diča,
Urno na konjiča —
Na konjiča vranega,
Dobro osedlanega,
Diči, diči, diča,
Deček nima biča,
Deček nima ni ostrog,
Da pognal bi konja v log.

Še doma pri peči,
Konjič neče teči.
Nè naprej in ne nazáj.
Ali veste pa, zakaj?
Ker je konjée leno —
Dedovo koleno!

Smiljan Smiljanič.

